

Но за днеска стига — удари ме глава. Утре ще разкажа по-вече.

*

Не мога да забравя нашенката: хубава бѣше. Като топола. Шията ѝ като на лебедъ. Нашето село все такива ражда — и все съ злато коси. До пета.

Залюбихъ я азъ. Почнахъ често на отпуска да излизамъ. И все край тѣхната кжща се въртя. Вечеръ. Като орелъ надъ плячка. И все по медена ми устата. И подаръци правя. А тя се кърши. Разпалва ме.

— Ти не си видѣлъ жени, — казва, — затова налиташъ като вълкъ по мене. Ха-ха-ха! Да не си се увълчилъ при звѣроветъ?

Азъ я стисна за ржката, тя тупа съ кракъ, шѣпне.

— Пусни бре, пусни бре! Така ли се пипа?

Азъ я прехвана презъ кръста и думамъ:

— Слушай ма, Ирино, запалила си ме. Ще изгоря по тебе. Мисли му. Не отказвай ми. . .

Тя се отскубне и пакъ:

— Ха-ха! Ха-ха! Вижъ го ти!

А у мене, въ гърдитъ ми, звѣръ стене. Искане да излѣзне. Бѣснѣе. И не знае тя, че като се въртамъ въ градината, при звѣроветъ, разни мисли, черни, кървави, ми се въртятъ въ главата.

И все така, и все така.

Най-после, една нощъ, взехъ каквото ѝ искахъ. Като си отивахъ, призори, люлѣхъ се като пианъ. И се топя отъ сладостъ като снѣгъ подъ южния вѣтъръ. Нали — първа нощъ.

После Ирина ми стана любовница. Минаха нѣколко месеца. Тя охладнѣ къмъ мене. Но азъ не охладнѣхъ. Това взе да ме мжчи. Рана ми отвори.